

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím:

Egy kis városi üzem

Forrás:

Népszava

Bp. 1916. X. 7.

Osztályozás

Tárgy

389.65

Hely

Idő

"1916"

Egy kis városi üzem.

*

Hogyan juttat a főváros élelmiszereket alkalmazottainak!

Gerlóczy-utca 4. szám alatt van a székesfővárosi alkalmazottak élelmiszerraktára, mely előtt napok óta százával állnak a fővárosi alkalmazottak, főleg a szolgák feleségei, néhány kiló cukorért. Szép kis gazdálkodás. Azelőtt, ha bejutott az ember, legalább mindent vehetett egy napon egyszerre. Most ellenben külön délelőtti-ötököt rendeznek be a cukoreladásra, külön délutánokat a zsireladásra, úgy hogy ötször kell odaállni, míg a szükséges árut meg lehet kapni. E sorok írója maga is negyedik félnapot fagyoskodta át, míg végre *egy vásárlási sorrend-számhoz* (nem cukorhoz!) jutott. A cukor, az még a jövő titka. Az is megesett emberekkel, hogy hosszú várakozás után jegyhez jutottak, de aznap nem került rájuk a sör, hogy bejuszanak cukorért; elküldték őket azzal, hogy jöjjenek másnap, majd akkor kapnak cukrot. El is jöttek szegény emberek másnap, mire a rendőr „ur” kijelentette, hogy a tegnapi számok nem érvényesek! álljanak be a sorba, majd kapnak új számot! Mit tehettek szegény emberek: birkatürelmükkel beálltak a sorba, várták újból a számot. Cukor kell, sok kell, mert tejet nem kapni és a gyerekeknek nem lehet cukor nélkül adni azt a kis teát, ami az egyetlen meleg ételük, ha az anya kénytelen hosszú félnapokat ácsorogni, míg azt a kevés főznivalót összehozza, ami abból a néhány székelygarasból te-

lik, amit a főváros alkalmazottainak fizet. Ez tarthatatlan állapot. Ezen segíteni kell és lehet segíteni! És ha nem működne itt a nálunk szokásos szent protekció, úgy valószínű, már rég rendezték volna ezt a szégyenletes ügyet. Láttam elegáns hölgyeket, akik minden várakozás nélkül a rendőrrel történt barátságos suttogás után bementek cukorért. Láttam szobaleányt kis levélkével kezében, a rendőr elveszi a levelet, belepillant s a szobaleány mehet be felé. A városházán bent dolgozó urak meg egyszerűen leküldenek egy szolgát húsz-harminc könyvvel egyszerre, aki azután hátikosarakban szállítja haza az árut. Marad csak a protekcionélküli legszegényebb s így legkevesebb idővel rendelkező szolgaszemélyzet családja. Ezekkel pedig nem törődik senki. Csak a rendőr „ur” ordít néhányszor rájuk: *Be a sorba! Sorba állni!*

Ezt így tovább nem lehet eltűrni! Tessék a dolgon változtatni. Kis jóakarattal, hozzáértéssel azonnal rendezhető a dolog.

Először: Osszák be úgy, mint előbb, kerületenként és naponként a vásárlást. Másodszor: Huzzanak kordont, hogy a számkiosztás fölöslegessé váljék, ne mehessen senki soron kívül be. Harmadszor: Tartanak elegendő hozzáértő, ha kell, kettős éjjel-nappali személyzetet, főképp a kiméréshez és csomagoláshoz, akik, ha kell, éjjel csomagoljanak, de legyen mindig elegendő áru csomagolva. Akkor majd nem kell egy-egy embernek 15–20 percig várni, amíg öt kiló cukrot becsomagolnak. És megszűnik az a hajmeresztő botrány, hogy anya gyer-

mekével az utcán kénytelen sovány ebedet elfogyasztani a mai hidegben, ha cukorhoz akar jutni, mert csak szegény, protekcionélküli fűtőnek a felesége! Ugyanigy van ez különben minden élelmiszertolongsban: a kalapos dámák félretolják a szegény proletáraszszonyokat és lefoglalják maguknak kevés fáradsággal a meglévő kevés élelmiszert. A rendőr ezt mindig türi. Nem tudja, milyen befolyásos ember felesége lehet az illető. Igazán ideje volna, hogy legalább ezen a téren érvényesüljön a demokrácia; ne az várjon mindennütt legtovább, akinek az idő igazán pénz. Ideje volna, hogy ha a proletáraszszonyok végre nem tűrnék ezeket a disznóságokat, amelyek lépten-nyomon elkeserítik amugy is szomorú életüket.

Valaki, aki már unja az ácsorgást.